

Lectures Fons Raimon Panikkar

Biblioteca Barri Vell

Raimon Panikkar: entre l'experiència vèdica i l'esperit del Renaixement

a càrrec de

Joan Cabero Parra

llicenciat en Geografia-Història-H^a de
l'Art i diplomad en Ciències Religioses

27 d'abril de 2016

Lectures Fons Raimon Panikkar

Raimon Panikkar: entre l'experiència vèdica i l'esperit del Renaixement

per Joan Cabero

1) **"Fons Raimon Panikkar" : un pont dialògic entre Orient i Occident**

a) Editorials : llengües

. llatines = castellano - català - italiano - portuguès / français (no)
. germàniques = deutsch / anglosaxones = english / niponés = 日本語 / hindi □□□□□□ (no)

b) Teologia : texts vèdics – Raimon Panikkar

R.Panikkar : The Vedic Experience.Mantramanjari 1 volum London 1979
(ed. Darton Longman & Todd)
R.Panikkar : The Vedic Experience.Mantramanjari 1 volum New Delhi 1977
(ed. Motilal Banarsidass Publishers)
R.Panikkar : I Veda.Mantramanjari 2 volums Milano 2001
(ed. Biblioteca Universale Rizzoli)

c) Hª Art : assaigs – Autors

Frederick Hartt : Sandro Botticelli New York 1953
(ed. Pocket Library of Great Art)
Paul Valery : Introducció al mètode de Leonardo da Vinci Barcelona 1989
(ed. Laia)
Anscari Mundó : Un Sant Crist d'ivori de Miquel Àngel Barcelona 2006
(ed. Abadia Montserrat)
R.Panikkar : Iconografía del Espacio Sagrado. Textos Barcelona 2002
(ed. March Editor – fotos Kim Castells)
Inés Castel-Branco : Interseccions entre litúrgia i art Barcelona 2004
(ed. Cruïlla)
P.S.Sastri : Indian theory of Aesthetic New Delhi 1989
(ed. Bharatiya Vidya Prakashan)
A.Coomaraswamy : The transformation of nature in art New York 1956
(ed. Dover Publications)
Ch.Maillard : Rasa. El plaer estètic en la tradició india New Delhi 1999
O. Pujol (ed. Indica Etnos)

2) "Assaig" : Raimon Panikkar és el Leonardo da Vinci de la paraula

a) Paraula-Pintura : fer experiència meditativa sobre l'ordre del Misteri

. El text més antic dels Veda (RG-Veda) diu : "La Paraula és el misteri central situat en el nucli mateix de la realitat". Per a Raimon, així com pels escriptors dels textos vàedics, escriure és meditació sobre l'ordre per al món mitjançant una experiència espiritual ; és prendre part de la simfonia còsmica i divina, perfeccionant el microcosmos que els humans són. La paraula no alludeix al silenci, sinó que el porta dins : la Paraula era al Principi, però el principi era el Silenci.

. Aquell *Home de Vitruvi* fet per Leonardo és "un símbol de l'ordre simètric del cos humà i, per extensió, de l'univers en conjunt": braços en creu i peus junts (simbologia religiosa) es troben inscrits en el quadrat / braços enlairats i cames obertes estan inscrits en un cercle. La pintura és "poesia muda" (frase dita durant el seu Sant Sopar realitzat a Milà)

b) Llibre-Quadre : relacionen cos sensual (matèria-substància) i ment racional (idea-forma)

. Raimon ens recorda que a les Upanisad (part final dels Veda) la paraula és mediació entre el cos (matèria) i la ment (la idea dóna forma en la pintura); la seva funció és alhora ocultar (velar) i revelar la trobada entre els humans i la divinitat. Les paraules no poden ser repetides, perquè cal insuflar nova vida : cal re-crear cada paraula autèntica com un símbol.

. El *Joan Baptista* de Leonardo : "té caràcter androgin com a conjunció del que és humà amb el diví i esdevé un arc de sant Martí. Persones canvien de sexe a França i Sèrbia en passar sota l'arc de sant Martí" (Mircea Eliade al Tractat de la història de les religions). Convé recordar la frase bíblica : "Després del baptisme no hi ha diferència entre home i dona" (Ga 3,28)

c) Humanistes-Universalistes : holístic paradigma cosmoteàndric de la Realitat

. Raimon reivindica la transformació dinàmica interdisciplinada : 1) davant del monoteisme, el tri-uni-teisme trinitari (Pare = Déu + Fill = Home + Esperit = Cosmos) basat en la perichoresis (circumincessio) 2) davant del dualisme (independència vs dependència), una a-dualitat advaita (inter-in-dependència) basada en el diàleg cristià (Paraula-Fill) - hinduista (Silenci=Esperit)

. Leonardo pinta, a l'igual que escriu Panikkar, un mateix procés d'encarnació de la paraula, la qual esdevé carn expressada mitjançant la forma del text i la bellesa de la figura. Raimon és un teòleg de la Natura i Leonardo és el pintor de la Natura. Ambdós tenen una intuïció pan-en-teista o pan-onto-lògica del Misteri de la Realitat que s'adreça vers el cristianisme. La *Verge de les Roques* és un exemple cosmoteàndric (protagonista és el platònic paisatge metamorfitzat amb un Déu-"femení" fet Home en la figura de l'àngel)

d) **Profetes-Visionaris : crítica pessimista a la realitat humana circundant coetània**

. Raimon critica la societat respecte la manca de rigor i profundiment per copsar la realitat, malgrat les possibilitats actuals que ofereixen per aprendre a aprendre : “el càncer del s.XX és la superficialitat, perquè ens han robat les paraules en un món que ha tocat fons”.

. Leonardo critica la ignorància del seus contemporanis amb **Caricatura humà-simi** : “més dignes són les possessions de l'ànima que les del cos ; quan veig homes prendre un llibre entre les mans, dubto que no facin com el simi i el portin al nas o em preguntin si és comestible”.

e) **Inventors-Creadors : mitjançant la creatio continua del procés perfeccionista**

. Panikkar (re)inventa les paraules “perquè necessito crear-les per poder pensar d'una altra manera. Pensem a través del llenguatge i per això és tan important cuidar les paraules que emprem” : ontonomia - cosmoteàndrica - tempieternitat - diàleg dialogal - cristiania - ecosofia. Cal una metanoia heraclitiana radical (cor-ment-esperit) del microcosmos humà finit immanent per participar de la realització macrocòsmica de l'univers infinit transcendent.

. Da Vinci inventa com a enginyer i arquitecte : helicòpter - escafandra - submarí - carro de combat - automòvil - calculadora - bicicleta - ala delta - **paracaigudes** - etc. Per da Vinci, la teoria sense l'experiència no porta enlloc : el budisme Zen diu que si et trobes amb Buda en el teu camí, mata'l (Raimon Panikkar afirmava que si et trobes amb Crist en el teu camí, menja-te'l). Cal que cadascú experimenti cada paradigma com si fos un químic-alquimista (Raimon era doctor en Química) i un cuiner pictòric (barrejar pigments amb colors en la paleta i el pinzell)

f) **Savis-místics : expressen un ordre còsmic relacional i una natura transfiguradora**

. Panikkar parla de la filosofia imparativa : tot dialogant amb altres tradicions es transforma a si mateixa (con-versió) : l'antropologia mai podrà acabar de dir què és el gènere humà i la filosofia mai dirà definitivament què és la realitat. Així, la creatio continua (St.Agustí) és la dissolució holonòmica (relativitat radical) de les substàncies i les formes.

. La **Giconda** de Leonardo (“non finito” michelangeliana) fou constantment retocada al llarg dels darrers anys (Raimon va refer la seva obra sobre la Mística ... ¡¡27 vegades !!) La tècnica del seu “*sfumato*” crea un efecte vaporós mitjançant uns contorns imprecisos amb aspecte de vaguetat mitjançant les gradacions del color i la llum neo-platònica (tècnica del “*clar-obscur*”). Elimina la línia dualista i difumina els contorns per assolir una immersió en una atmosfera de llunyania i, alhora, de dolçor i suavitat. Es fa servir, en definitiva, per a donar una impressió de profunditat on es fusiona un ésser humà amb la Natura com a obra creadora de la divinitat.

Bibliografia bàsica emprada sobre **Raimon Panikkar** :

- 1) Pigem, Jordi : El pensament de Raimon Panikkar (ed.a) Medellín 2009
- 2) Panikkar, Raimon : De la mística. Experiència plena de la Vida (Herder) Barcelona 2005
- 3) Panikkar, Raimon : El ritme de l'Ésser (Fragmenta) Barcelona 2012
- 4) Panikkar, Raimon : Visió trinitària i cosmoteàndrica (Fragmenta) Barcelona 2011

Bibliografia bàsica emprada sobre **Leonardo da Vinci** :

- 1) Naranjo, Jorge : Leonardo da Vinci. *Textos escogidos* (ed.Universidad de Antioquia) Medellín 2009
- 2) Brion, Marcel : *Leonardo da Vinci. Encarnación del genio* (ed.Javier Vergara) Barcelona 2004

3) **“Divertimento” : una Índia vèdica dialoga amb una Itàlia renaixentista**

. La llum cosmoteàndrica que ho lliga tot (vegetals-animals-homes-Déus) mitjançant l'estat intermedi entre aquest món (dia-vigília-llum) i l'altre (nit-son-fosc) és el concepte transitori anomenat “*samdhya*” en el qual es produeix la trobada de les llums, la qual cosa és simbolitzada pels dos moments del sol : la sortida-alba-aurora (tot pot esdevenir) i la posta-crepuscle (no resta res més per fer). Totes les tradicions coincideixen en aprofitar aquests dos instants per practicar el silenci i la meditació contemplativa. Alhora, trobem un paral·lelisme dels quatre estats lluminics amb les estacions i el temps climatològic : aurora-primavera-humit / migdia-estiu-calent / crepuscle-tardor-sec / nit-hivern-fred. Si recuperem aquella reflexió vivariana-geriseriana sobre l'**ordre cosmo-te-àndric** (i no pas **te-antropo-còsmic**) recordem el misteri dels orígens just abans de l'aparició de l'aurora, quan els humans volem penetrar la foscor i comprendre que és Allò que el supera i l'aclapara. No emprarem teories metafísiques al respecte, sinó més aviat un murmur poètic inspirat en el diàleg dialogal panikkarià entre Orient i Occident mitjançant la relació entre la inspiració dels himnes-cants vèdics i tres obres capdals en la història de l'art occidental que parlen del **temps kronològic-kairològic** (relació entre la vida i la mort) i que es poden visitar quan viatgem als museus de la Toscana (Firenze) :

1) *Galleria della Accademia (Firenze) : Esclaus - **mausoleu-tomba papa Juli II (Michelangelo)***

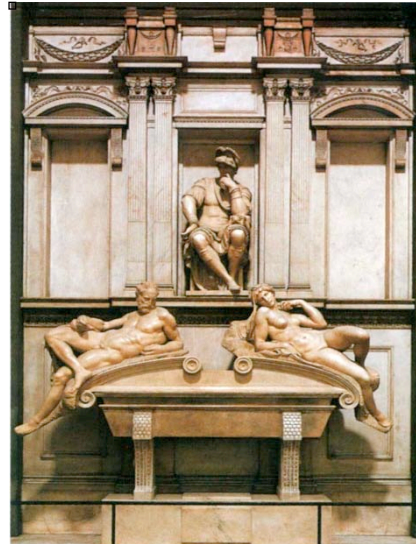
2) *Basílica St.Lorenzo (Firenze) : Sagristia Nova - **Capella funerària Medicea (Michelangelo)***

. Giuliano (acció = general) - duc Nemours (fill de Lorenzo el Magnífic) = Nit - Dia

. Lorenzo (contemplació) - duc Urbino (net de Lorenzo el Magnífic) = Crepuscle - Aurora

Giuliano

Lorenzo

Abreviatures

RV

AV

IsU

KathU

Escriitures hindús triades

Rg-**Veda**

Atharda-Veda

Isa-**Upanishad**

Katha-Upanishad

* **DVD** (22 m)

a) Visualitzar obres a Firenze (museu dels Uffizi - capella Medicea)

b) Escoltar cants vèdics (dimensió mcosmoteàndrica)

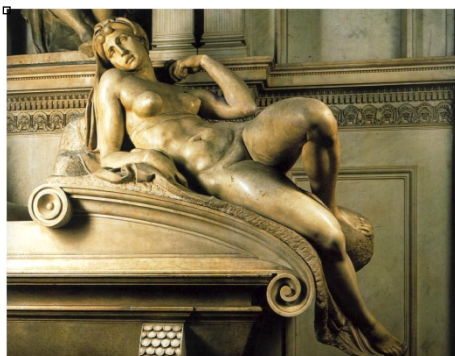
a) **Aurora** (romana - **Eos** grega) = **Usas** (deesa vèdica)

. Amb cos masculinitzat i expressió facial andrògena d'inspiració neoplatònica (Leonardo-Michelangelo-Botticelli) l'Aurora obre els ulls al despertar-se amb mirada de fatiga pel desencís davant la realitat de la vida i davant el difunt Lorenzo meditatiu per la seva mort sobtada. Michelangelo ens recorda la Bhagavad Gita : "tot és en va, donat que l'acció i la no-acció són el mateix". La pregunta que es fa l'Alba al desvetllar-se i veure l'expressió meditativa de derrota i tristesa del jove Juliano difunt és : per a què nèixer? El Rig-Veda té una mirada més optimista en aquesta trobada entre la Nit i el Dia, on sembla que es troba el destí de tot l'univers. No és estrany que l'Aurora transmeti calma i atenció silenciosa amb un vel al cap que vela el Misteri de la realitat. Però si tornem al seu rostre podem observar dues característiques de la teosofia misteriosa i hermètica on coincideixen els esperits platònics vèdics i renaixentistes :

1) **Androgen**. Mite-arquetip platònic del concepte grec ἀνδρόγυνος (home-dona) que s'estén a parelles d'oposats : humà-diví / finit-infinit. Darrera del paradigma renaixentista neoplatònic de Firenze trobem l'esperit vedàntic a-dual (advaita) i la mirada taoista a-dual (yin-yang)

2) **Malenconiós**. Sentiment que impregna l'obra botticelliana i michelangeliana (companys de la cort Medici a la vil.la Careggi amb Marislio Ficino) ; per als neoplatònics, la malenconia és el segell del geni (Aristòtil). Hi ha coincidència entre la malenconia aristotèlica i el "furor diví" de Plató. El Renaixement conrea la teoria dels humors que determinarien els temperaments : flemàtic - malenconiós - sanguini - colèric (la terribilità-ira michelangeliana del Moisés o el David)

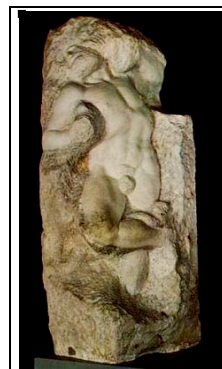
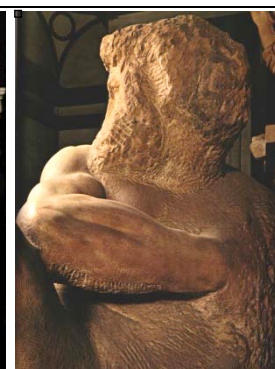
*“Desperta, oh Aurora, la doncella de l’Orient brilla damunt nostre
com una vaca que ofereix les mamelles, ella es descobreix el pit.
Ets dona, ets home. Ets noi i noia, també. Ets l’ancià repenjat.
Ella crea la llum obrint de bat a bat les portes de la tenebra.
Tot avançant, foragita els horrors de la nit alliberant els raigs del sol.
Filla del Cel i portadora de gràcies, ets emblema de l’immortal.
Contemplant tot el món estén els seus raigs vers Occident.
Foragita molt lluny la seva germana la Nit.
Reflecteix l’esplendor del Sol, el seu amant, amb crits de joia.
Com una noia sense germà en cerca d’homes
enfilant-se enlaire com cercant un tresor.
Oh antiga, però sempre jove Deesa immortal.
Quan t’alces, gires el teu rostre vers les criatures.
Ens dóna dolçor i asserena el Cel la seva radiant esplendor.
Els nostres cants han despertat aquesta Filla del Cel
amb els vermellosos núvols del matí
ha escalat els dos mons : el dia i la nit ” (RV I, 92-124 / III,61)*

b) Dia-Sol-Foc-Llum (**Helios** déu grec) = **Agni - Mitra - Surya - Aditya - Vivasvat** (déus vèdics)

. Per Michelangelo, malgrat la força tel·lúrica de la matèria vigorosa del solar cos titànic de vigor muscular (inspirat en el Tors Farnesi del Vaticà), sembla que està condemnat a l'ataràxia (serenitat impertorbable) pel propi abatiment de l'ànima (esperit) que obstaculitza el cos (matèria). El rostre "non finito" (tècnica inventada per ell) podria ser un reflexió sobre l'acció diurna que mai resta finalitzada perquè la creació és continua i no té fi fins al final del temps : és una al·legoria sobre la inutilitat de la vida?. Els Veda, en canvi, troben un vitalisme més optimista en aquest foc diví del sacrifici al qual s'adrecen els cants-himnes com a acció de gràcies pel do de l'existència. Només cal adonar-se del cant dels ocells tot trencant l'alba o la mirada majestuosa de l'àliga vers l'horitzó per on surt el Sol vèdic identificat amb el Foc de l'U-Brahman upanishàdic. Agni és el guardià de la rectitud i inspirador de la saviesa pòetica on la forma (ànima) lluita en tensió per sortir de la matèria (carn) mitjançant el poder de l'esperit, com els "Esclaus" d'en Buonarroti (tomba del papa Juli II), acompanyant el David (finito) i la Pietat de Palestrina (non finita). Només cal apropar-se a uns centímetres d'aquests titans per copsar la tècnica del cisell (ànima) colpejat pel martell (esperit) sobre el marbre de Carrara (cos) per alliberar la forma (símbol) de la matèria (substància) :

*"Oh, Fill de la força, concedeix amb la teva escalfor
vitalitat i poder a aquells que et lloen ungint el teu cos
amb els teus braços resplendents i les formes guspirejants
sigues ara per a nosaltres una sòlida fortalesa. (RV III 18, 4-5)
Oh Agni, visible per a tothom però vivint en el secret. (RV V 8,3)
A través de l'extensió de tot l'horitzó,
les set eugues en el seu carro arrossequen el Sol. (RV VII 66,15)
Quan tots els éssers han esdevingut u amb el seu propi si
i percep la unitat ¿com poden tocar-lo el dolor o la illusió?
L'home manté en tensió el coneixement i la ignorància :
amb la ignorància va més enllà de la mort
i amb el coneixement assoleix la vida immortal.
El rostre de la veritat és cobert per un recipient d'or. (IsU 6-7-11)
Descobreixo-lo perquè jo que estimo la veritat el puc veure
L'infinit i el finit tenen un límit comú ;
només el guardià del firmament pot traçar aquesta línia.
Tots parlen del Sol en primer lloc i després el Foc . (AV X,12-17)
Només gràcies a l'Esperit es pot copsar aquesta intuïció :
en aquest món no hi ha res que estigui separat" (KathU IV 11)*

Dia

Esclaus

c) **Crepuscle** = Ocàs

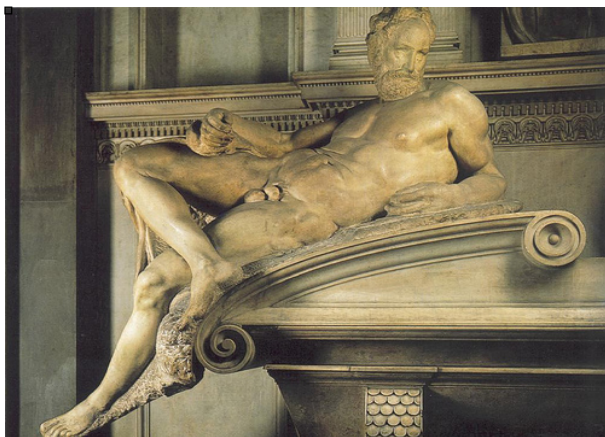
. Quan arriba el capvespre amb la llum vespertina podem reconèixer la nostra limitació a partir del fet que ha minvat el desig de perfecció i assolir allò infinit. Arriba el moment de recapitular sobre el dia finit mitjançant la meditació, més aconsellable que no pas al matí, a l'hora de recollir-se per integrar i condensar les experiències viscudes (no pas les il·lusions imaginades) de la realitat i, així, descobrir la unitat del seu propi ésser misteriós dins del Gran Misteri de la Creació. Michelangelo també deixa l'escultura facial non finita (com fa amb el Dia), com si ens recordés la inutilitat de l'acció, perquè sempre restarà no finalitzada, com una mena de maledicció pel pas del temps (l'Ocàs és més vell i més madur que l'Aurora juvenil). Tot i així, sembla que les dues escultures cerquin trobar-se amb la mirada (a diferència del Dia i la Nit que s'oposen en el gest facial i en l'expressió corporal). El Crepuscle és el pont entre el Dia que declina i la Nit, on el sacrifici i la pregària són les ofrenes d'agraïment pel do i la gràcia de la vida donada i viscuda al llarg de la jornada. Trobem dues característiques :

1) **Llum**. És un element central de la doctrina neoplatònica de **Marsilio Ficino** : és l'element metafísic que envolta tots els aspectes de la realitat espiritual (Amor-Bellesa). La bellesa és esplendor de la llum divina, emanació del rostre diví i, per això, la bellesa és la bondat que porta a la autoelevació humana vers l'èxtasi i la beatitud.

2) **Non Finito**. La forma es converteix en un símbol de la llibertat expressiva de l'ànima de l'artista que més enllà de la creença tradicional acadèmica-estètica. És la lluita titànica humana per conquerir la seva llibertat. Podria representar un estat d'insatisfacció, ja sigui per :

- a) la tràgica consternació al despertat en ell un etern conflicte entre esperit i matèria
- b) la impossibilitat de donar contingut místic (cristià) mitjançant la plàstica sensual (pagana)
- c) el marbre en brut simbolitzaria les forces còsmiques-divines infinites (matèria-substància) que no es poden limitar a una antropomorfització finites-limitades per la forma (símbol-signe)

*“L’ull de llum dels Déus, que poguem veure’l alçar-se durant cent tardors
En l’espai hi ha l’estatge de suport, com a plataforma per als fatigats.
En cega obscuritat entre els homes que veneren el permanent ;
en més cega obscuritat encara els que exulten en l'impermanent. (RV VII, 66)
Qui comprèn tant l'impermanent com el permanent, mantenint-los en tensió :
Amb l'impermanent es va més enllà de la mort
Amb el permanent s'assoleix la vida immortal (IsU 12-14)
En l’espai hi ha el seu estatge, com una plataforma per als fatigats del dia
El lloc de suport de tot el que és. Això ho saben els savis” (AV I,32-2)*

d) Nit = **Ratri** (déus vèdics)

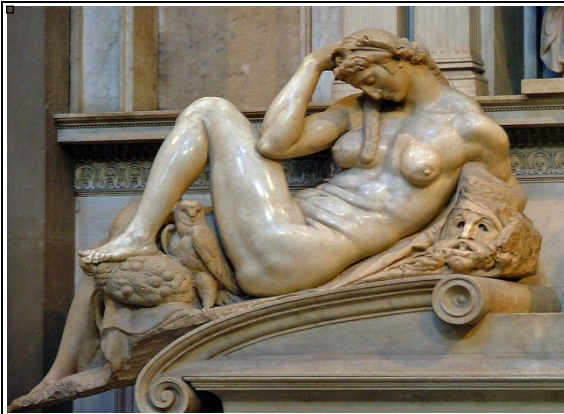
. La Nit evoca la pau de la son, però per Michelangelo, amb l'òliba sota la cama aixecada significa que el dormir no és un descans, donades les cicatrius provinents de les tenebres que comporten malsons : aquests introdueixen per les fisures dels somnis angoixa, partiment i por. Si pels egipcis i, en general, pel món oriental era símbol negatiu (mort - mal presagi - por), pels grecs-romans, en contraposició, representava les virtuts de la prudència i la saviesa (Atenea-Minerva). La màscara accentua el caràcter negatiu d'una nit que hauria de portar serenor (la vigília del Dia tampoc la té). Ni de dia ni de nit podem trobar la tranquil·litat : només en la mort.

. Els Veda ofereixen una doble cara :

1) la positiva (celebrada perquè és lluminosa i plena d'ulls que són els estels a l'hora de beneir el son mitjançant el repòs, després del treball quotidià)

2) la negativa (peril·losa com veia Michelangelo amb els diferents perills : dimonis que ataquen les ànimes, lladres que s'enduen els béns i llops que maten el ramat)

*“Arriba la nit amb els ulls brillants, adornada amb tota la seva bellesa.
Ara les ombres s'escapoliran. Atura les bèsties salvatges, el llop i el lladre.
Oh nit ondulant, les ombres ara m'envolten vestides amb roba negra.
!! Fes-les fora, Aurora, com si fossin deutes que ens persegueixen !!
Oh nit, en el teu si reposa tot el que viu i es belluga (RV X,127)
No es pot albirar la riba oposada del seu corrent, ni allò que hi ha entremig.
Fes, oh ampla Nit fosca, que arribem amb seguretat a la teva altra riba
!! Que cap dimoni no tingui poder contra nosaltres !!
Fem en tu la nostra residència. Els nostres cors desitgen la son .
Vigila, doncs, oh Nit, t'ho preguem i dóna protecció als nostres béns.
La Nit profunda s'ha elevat per sobre totes les coses” (AV XIX,47)*

3) Galleria degli Uffizi (Firenze) : La Primavera - Neixement de Venus (Sandro **Botticelli**)

- a) **Neixement de Venus**. Zèfir (déu del vent de ponent-oest suau i benigne) acompanyat de Cloris-Flora (nimfa de la brisa marina) abraçats (esquerra) simbolitzen la unió de la matèria i l'esperit. Al voltant cauen roses (símbol de l'amor i la bellesa) llençades per una Hora de la Primavera (dreta). La Venus és neoplatònica (simbiosi entre la sensualitat material del paganisme i la virtut espiritual del cristianisme). És una deesa pagana renaixentista, sensualment púdica (paral·lelisme virginal) i de mirada malenconiosa (innocència d'ànima) que substitueix la Verge Maria gòtica com a icona
- b) **La Primavera** (Aurora). Firenze etimològicament és la flor (equip del calzio-futbol s'anomena Fiorentina). A l'esquerra trobem la persecució eròtica de Cloris (mes de maig-floralia) per part de Zèfir i la seva transformació posterior en Flora-Primavera (llibre de les "Metamorfosis" d'Ovidi) al demanar ajut a Zeus-Júpiter. De la boca de la ninfa surten flors que Flora (hermafrodita-andrògina de somriure leonardià) recull (símbol de fertilitat - sembla estar embarassada). Les tres Gràcies representen : la voluptuositat (sensualitat) - la castedat (virtut) - la bellesa (adual neoplatònica). Un cupido llença fletxes sobre les Gràcies. A sota, una Venus casta (Madonna-Verge) representa la força creadora i ordenadora de la Natura. El déu Mercuri, déu missatger entre el cel i la terra, etimològicament prové de merx (mercaderia) i és el símbol de la riquesa de la dinastia Medici (comerciants-banquers), la qual va encarregar el quadre com a regal de noces d'un membre de la família.

“ Cada ésser té la seva pròpia identitat, la qual cosa és possible perquè la identitat es veu sobre el fons de la diferenciació jeràrquica. L'Aurora, com una dansaire, es posa els seus ornaments. Ella crea llum per a tots els éssers vius, obrint de bat a bat les portes de la tenebra per foragitar l'horror de la Nit. Pintada de colors, és adornada meravellosa amb esplendor. Tornant a totes les coses la seva claredat antiga, canten un himne com dones actives en el culte. Els sacerdots han cantat les lloances de la radiant Aurora. La filla del Cel, antiga com el temps, és portadora de gràcies. Reneix contínuament, i s'adorna amb colors semblants. Guia'ns a les verdes pastures, oh Déu. Protegeix-nos de la calor. Ets dona, ets home. Ets noi i noia, també. Ets l'ancià repenjat. Els Déus que van fer que els vents bufessin, mantenen en relació en els quatre punts cadinals (AV X,8-35) Oh Gràcia, la millor de les guies amb el teu nom gentil i generós. Per amor al teu nom, oh Font de totes les riqueses. Que el vent bufi dolçor i que l'arbre ens proporcioni dolçor. Obrint la teva boca per consumir les nostres oblacions. La bellesa de la qual exalcem al vespre i a l'alba. Oh arquer, traspassa'ls amb les teves fletxes ardents. Acosteu-vos i sentint-vos d'acord, units. !! No deixeu mai d'estimar jj (RV I, 75-1)